

M.J. Arlidge

Băiatul pierdut

Traducere din engleză de Ciprian Șiulea

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Laurențiu Dulman

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Foto copertă Guliver/Getty images/ © Victor Del Pino / EyeEm

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Carusel Multimedia

Corectură:
Cristina Niță
Carmen Eberhat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M.J.

Băiatul pierdut / M.J. Arlidge ; trad. din engleză de Ciprian Șiualea. -
București : Editura Trei, 2019
ISBN 978-606-40-0579-3
I. Șiualea, Ciprian (trad.)
821.111

Titlul original: Little Boy Blue
Autor: M.J. Arlidge

Copyright © M. J. Arlidge, 2016
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2019
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0579-3

Arăta ca un înger căzut. Trupul lui musculos și gol, cu excepția unei perechi de aripi argintii, era suspendat în aer și se rotea într-o parte și-n alta pe lanțul gros cu care era legat de tavan. Degetele lui băjbâiau în jos, întinzându-se după cheia care i-ar fi adus eliberarea, dar care rămânea chinuitor de inaccesibilă. Bărbatul era la mila celei care îl legase și care acum îi dădea ocol, întrebându-se unde să aplice următoarea lovitură. În piept? În organele genitale? La tălpi?

Se strânsese o mulțime de privitori, dar *el* nu rămăsese. Îl plectisea spectacolul — îl mai văzuse de nenumărate ori — și plecase rapid, sperând să găsească altceva care să-l amuze. Venea întotdeauna la Balul Anual — era atracția principală a calendarului sadomaso de pe Coasta de Sud —, dar bănuia că anul acesta avea să fie ultima oară. Nu doar că dădea peste foști iubiți pe care ar fi preferat să-i evite, însă comunitatea devenise atât de *familiară*. Ceea ce cândva părusse scandalos și încântător acum părea sec și artificial. Aceiași oameni făceau aceleași lucruri vechi, scăldându-se în atenția lui.

Sau poate că nu avea dispoziția necesară în seara asta. De când se despărțise de David, căzuse într-o depresie profundă și nimic nu părea să-i mai facă plăcere. Venise

aici mai degrabă sperând decât așteptându-se la ceva și deja simțea cum dezamăgirea și scârba de sine încep să-l copleșească. Toți ceilalți păreau să se distreze — și cu siguranță nu lipseau ofertele din partea celorlalți petrecăreți —, așadar ce nu era în regulă cu el? De ce era incapabil să accepte faptul că era singur?

Își croi drum către bar și comandă un Jameson mare. În timp ce barmanul îl servea, mătură scena cu privirea. Bărbați, femei și alții care erau undeva între se dădeau în spectacol pe ringurile și podiumurile de dans — o masă fremătătoare de oameni, înghesuită între pereții jerpeliți ai subsolului clubului. Era noaptea lor și toți își purtau cele mai frumoase haine de duminică — dominatori cu țepi de cauciuc, virgine cu lacăt, „târfe transformate în lebede” și, bineînțeles, obligatoriul masochist în lanț. Toți se străduiau prea tare.

Se întoarse dezgustat spre bar și îl văzu. Părea un punct fix, încadrat de mulțimile frenetice — o imagine a nemișcării absolute în mijlocul haosului, urmărindu-i calm pe petrecăreții din fața lui. Era oare un „el”? Greu de spus. Masca de piele întunecată acoperea totul în afară de ochi, iar costumul asortat lăsa să se vadă doar o siluetă zveltă și androgenă. Bărbatul își plimbă ochii peste trupul ascuns, căutând indicii, și își dădu seama dintr-odată că obiectul atenției lui se uită țintă la el. Se întoarse stânjenit. Însă peste câteva secunde curiozitatea se dovedi mai puternică și îi aruncă încă o privire.

Celălalt continua să-l privească fix. De data asta, nu se mai întoarse. Rămaseră cu ochii ațintiți unul asupra celuilalt timp de cel puțin zece secunde, după care silueta se întoarse brusc și plecă, îndreptându-se spre zonele mai întunecoase și mai discrete ale clubului.

De data asta nu mai ezită. Se luă după el pe lângă bar, pe lângă ringul de dans și îngerul înlănțuit, spre încăperile din spate — foarte solicitate în seara aceea ca spații private pentru aventuri scurte și febrile. Simțea cum însuflețirea îi sporește pe măsură ce iuțea pasul, iar ochii lui studiau contururile persoanei din fața sa. I se părea lui sau forma trupului avea ceva familiar? Era cineva pe care îl cunoștea, cineva cu care se întâlnise în timpul muncii sau distracției? Sau era cineva complet necunoscut, care îl alesese pe el ca să-i acorde o atenție specială? Era o întrebare incitantă.

Silueta se oprise acum, în picioare, singură într-o cameră mică și murdară din fața lui. În oricare altă situație, prudența l-ar fi făcut să ezite. Dar nu și în seara asta. Nu acum. Așa că intră în cameră, închise cu putere ușa în urma lui și se duse direct spre silueta care aștepta.

Se auzi un țipăt pătrunzător, prelung și puternic. Ochii ei zvâcniră spre stânga exact la timp ca să vadă sursa zgomotului — o vulpe speriată care se repezea în tufișuri —, dar nu încetini, ci pătrunse și mai adânc în pădure. Indiferent ce se întâmpla acum, trebuia să meargă mai departe.

O usturau plămâinii și o dureau mușchii, dar merse mai departe, înfruntând crengile joase și trunchiurile căzute, rugându-se să n-o abandoneze norocul. Era aproape miezul nopții și nu se vedea picior de om prin preajmă care s-o ajute dacă ar fi căzut, dar acum era foarte aproape.

Copacii începeau să se rărească, frunzișul era mai puțin des și, după câteva secunde, ieși în spațiu deschis — o siluetă zveltă, cu glugă, care traversa în fugă marea întindere a parcului din Southampton. Se apropia rapid de cimitirul care forma limita de vest a acestuia și, deși trupul ei protesta vehement, se repezi încă o dată înainte. După câteva secunde, ajunse și lovi cu putere porțile cimitirului, după care își trase mânia în sus, ca să oprească cronometrul. Patruzeci și opt de minute și cincisprezece secunde — un nou record personal.

Helen Grace își trase gluga, respirând greoi, și întoarse fața către noapte. Luna era aproape plină, cerul fără nori, iar briza care adia era răcoroasă și înviorătoare. Inima îi bătea într-un ritm furios și transpirația i se prelingea pe obraji, dar ea începu să zâmbească, fericită că scurtase timpul cu jumătate de minut, încântată că cel puțin luna era martora triumfului ei. Nu se mai forțase niciodată atât de mult, dar meritase.

Se lăsă la pământ și începu să facă exerciții. Își dădea seama că oferă o priveliște ciudată — o femeie singură care se contorsiona în umbra unui cimitir părgănit — și că mulți ar fi muștrat-o pentru că venise aici atât de târziu în noapte. Dar acum asta făcea parte din rutina ei și nu simțise niciodată vreo frică sau neliniște în locul acesta. O delectau izolarea și singurătatea — faptul că era singură o făcea, cumva, să i se pară că e spațiul *ei*.

Viața ei fusese atât de chinuită și de complicată, atât de plină de incidente și de pericole, încât existau foarte puține locuri în care era cu adevărat liniștită. Însă aici se simțea relaxată și fericită, o siluetă micuță și anonimă, dominată de întunericul imens al parcului pustiu. Mai mult, se simțea liberă.

Nu putea mișca niciun mușchi.

Conversația fusese scurtă, după care trecuseră rapid la evenimentul principal. Celălalt îl împinsese cu brutalitate pe un scaun tras în mijlocul camerei. Știa că nu trebuie să spună nimic — frumusețea acestor întâlniri consta în faptul că erau atât de misterioase, anonime și secrete. Discuțiile indifferente distrugeau momentul, dar nu și acum — avea o presimțire bună în privința acestuia.

Se lăsase pe spate, îngăduindu-i celuilalt să-l lege. Acesta venise pregătit și îi înfășură gleznelor cu o panglică groasă, legându-i-le de picioarele scaunului. Materialul de pe pielea lui era moale și reconfortant, iar el expiră cu putere — era atât de obișnuit să dețină controlul, să fie el cel care gândește, planifică și execută, încât era o plăcere ca măcar o dată să schimbe rolurile. Trecuse foarte mult timp de când cineva preluase controlul asupra lui și își dădu seama brusc cât de tare îl excita această perspectivă.

Apoi urmară brațele, trase încet la spate și legate de scaun cu niște curele de piele. Simțea mirosul pielii tratate — un iz care îl intrigase încă din copilărie, de o familiaritate plăcută. Apoi închise ochii — era mai plăcut dacă

nu vedeai ce se întâmplă — și se pregăti pentru ce avea să urmeze.

Următoarea etapă era mai complicată, dar nu mai puțin tândră. Celălalt începu să desfășoare și să îi aplice atent bandaje de la glezne în sus. Pe măsură ce minutele se scurgeau, umezeala începea să se evapore și bandajele se contractau, strângându-se pe pielea lui. În curând, avea să nu mai poată mișca nimic de la talie în jos — o senzație stranie, dar nu neplăcută. Peste câteva momente, era legat până la piept, iar amantul lui din noaptea aceea își încheie cu atenție misiunea, legând bandajul de sus cu scotch argintiu lat și înfășurându-l în jurul umerilor lui lați, oprindu-se imediat sub mărul lui Adam.

Deschise ochii și se uită la cel care îl legase. Nerăbdarea creștea — existau multe modalități în care lucrurile puteau evolua: unele consensuale, altele mai puțin. Fiecare avea meritele ei, iar el se întrebă pe care avea s-o aleagă el sau ea.

Niciunul dintre ei nu spuse nimic. Tăcerea lor era străpunsă doar de bubuitul îndepărtat al popului european care îi asurzea pe cei de pe ringul de dans. Dar zgomotul părea să fie la mare distanță, ca și cum ei s-ar fi aflat într-un alt univers, prinși împreună în acest moment.

Însă cel care îl legase nu făcu niciun gest de a-l lovi sau mângâia și, pentru prima oară, el simți un acces de frustrare — tuturor le place să fie ațâțați, dar există limite. Simțea începuturile unei erecții care împingea în legături și n-ar fi vrut deloc ca ea să se irosească.

— Haide odată, spuse el încet. Nu mă face să aștept. A trecut o grămadă de timp de când nu m-a mai iubit cineva.

Închise ochii din nou și așteptă. Ce avea să vină mai întâi? O palmă? O lovitură? O mângâiere? Timp de o clipă,

nu se întâmplă nimic, apoi simți cum ceva îi atinge obrazul. Amantul lui se apropiase — îi simțea respirația pe partea laterală a feței și auzi cum i se desfac buzele.

— Aici nu e vorba de iubire, șopti acesta. E vorba de *ură*.

Deschise ochii brusc, dar era prea târziu. Celălalt îi înfășura deja bandă adezivă peste bărbie și gură... Încercă să țipe, dar limba lui se retrăgea din fața benzii lipicioase și amare care acum îi acoperea obrajii, turtindu-i nasul. Peste câteva momente, banda îi trecu peste ochi și totul se întunecă.

Helen privea fix în întunericul din depărtare. Era din nou în apartamentul ei, îmbăiată și înfășurată într-un prosop, lângă fereastra batantă care dădea spre stradă. Adrenalina și endorfinele de mai devreme dispăruseră, înlocuite de calm și mulțumire. Nu simțea nevoia să doarmă — voia ca mai întâi să savureze puțin acest moment —, așa că ocupase poziția ei obișnuită în fața ferestrei, punctul ei de observație asupra lumii.

Acestea erau momentele în care Helen avea impresia că viața ei e împlinită. Vechii demoni continuau să pândească în interiorul ei, dar în ultima vreme începuse să folosească mai puțin durerea ca să-și controleze emoțiile, învățând să-și forțeze trupul în alte moduri. Încă nu reușise — oare avea să reușească vreodată? —, dar era pe drumul cel bun. Uneori, își reprima speranța pe care i-o stârnea acest lucru, de teamă să nu fie dezamăgită; alteori, ceda în fața sentimentelor. Seara aceasta era unul dintre momentele în care își îngăduia să se bucure de puțină fericire.

Cu cana de ceai în mână, Helen privi spre strada de dedesubt. Era o pasăre de noapte și acesta era unul dintre momentele ei preferate, când lumea părea tăcută, dar plină

de mister și promisiuni — întunericul dinaintea zorilor. Cum locuia la înălțime, era ferită de privirile celor de afară și putea să urmărească nedescoperită cum își vedeau de treabă creaturile nopții. Southampton fusese întotdeauna un oraș aglomerat și plin de viață, iar pe la miezul nopții străzile se umpleau mereu de muncitori, studenți, echipe de marinari, turiști și alții, pe măsură ce crâșmele se goleau. Lui Helen îi făcea plăcere să urmărească dramele umane care se derulau jos — iubiți care se despărțeau și se împăcau, prieteni foarte buni care își declarau reciproc afecțiune, o femeie care vorbea la telefonul mobil cu lacrimile curgându-i șiroaie, un cuplu în vârstă care se ținea de mână în drum spre culcare. Îi plăcea să pătrundă în viața lor, să-și imagineze ce avea să li se întâmple în continuare, ce urcușuri și coborâșuri îi mai așteptau.

Iar mai târziu, când lumea de pe stradă se rărea, vedeai privilegiile cu adevărat interesante — păsările de noapte care erau treze la cel mai întunecat moment al zilei. Uneori, aceste scene te făceau să simți o strângere de inimă — oamenii fără adăpost și bețivii vulnerabili și nefericiți care își vedeau singuri de drum prin oraș. Alteori, te făceau să întinzi capul — bătăi între băieți beți, privilegiata unui drogat care bântuia prin clădirea părăsită de vizavi, un incident casnic zgomotos care se revărsa pe stradă. Alteori, o făceau pe Helen să râdă — elevi obraznici care se împingeau unii pe alții în cărucioare „împrumutate“ de la Sainsbury, fără să aibă habar unde sunt sau pe unde ar fi putut să se întoarcă la casele lor.

Întreaga viață umană trecea prin fața ei și Helen o sorbea, savurând senzația de omnipotență tăcută pe care i-o oferea perspectiva ei de la înălțime. Uneori, se mustra singură pentru voaierismul ei, dar cel mai adesea ceda

tentației și se scălda în „compania“ pe care el i-o oferea. Din când în când, asta o făcea să se întrebe dacă vreunul dintre cei care se furișau în noapte își dădea seama că e urmărit și, în acest caz, dacă îi pasă. Iar uneori, în momentele ei tenebroase și paranoice, o făcea să se întrebe dacă cineva ar fi putut s-o urmărească pe *ea*.

Foarfecă zăcea pe podea, neatinsă. Era o foarfecă de mare putere, făcută special să taie stofă, bandă adezivă, chiar și piele, dar nu avea să fie folosită. În noaptea asta, nu avea să existe eliberare.

Scaunul se răsturnase atunci când victima panicată încercase să se smulgă din legături. Acum, bărbatul oferea o priveliște stranie, arcuindu-se zadarnic pe podea, în timp ce frica lui sporea și respirația îi devenea precipitată. Nu făcea niciun progres cu lărgirea legăturilor, iar acum sfârșitul nu putea fi departe. Atacatorul îl privea de deasupra, întrebându-se care avea să fie cauza finală a morții. Supraîncălzire? Asfixiere? Stop cardiac? Era imposibil să-ți dai seama, și incertitudinea aceasta îi furniza o încântare mută.

Acum, mișcărilor victimei lui încetiniră, iar silueta îmbrăcată în piele se îndepărtă. Nu avea nimic de câștigat dacă savura spectacolul, mai ales că în orice moment putea să dea buzna în cameră cine știe ce ciudat excitat. Își încheiase misiunea.

Se întoarse și se îndreptă calm spre ușă. Oare aveau să înțeleagă? Aveau să-și dea seama cu ce au de-a face? Asta

avea să se vadă cu timpul, dar ceea ce se întâmpla acolo era un lucru pe care poliția, publicul și ciudații din club *nu* aveau să-l poată ignora: silueta de pe podea, legată cu dragoste, care începea să zvâcnească tot mai slab, pe măsură ce moartea punea stăpânire pe el.

Unde era el?

Aceeași întrebare se învârtea în mintea lui Sally de ore întregi. Încercase să se culce, dar renunțase, mai întâi dăduse drumul la radio, apoi aprinsese lumina ca să citească. Însă cuvintele nu voiau să intre în mintea ei, așa că ajungea la capătul paginii fără să înțeleagă nimic. În cele din urmă, încetase să mai încerce, stinsese lumina și rămăsese întinsă în întuneric. Știa că are tendința de a-și face griji, o înclinație de a căuta nenorocirea la fiecare pas. Dar, fără îndoială, avea dreptul să fie îngrijorată. Paul „lucra până târziu“ din nou.

Cu câteva săptămâni în urmă, asta n-ar fi constituit un motiv de preocupare. Paul era ambițios, muncitor și dedicat — avea o etică a muncii înverșunată, care, de-a lungul căsniciei lor de douăzeci de ani, îl făcuse adesea să ajungă acasă când cina era deja rece. Însă apoi, cu trei săptămâni în urmă, Sally trebuise să ia legătura cu el urgent, în urma unui telefon de la mama lui. Neputând să-l găsească pe mobil, o sunase pe asistentă lui, care îi spusese că Paul plecase de la birou la ora cinci fix. Atunci când Sally închisese, limbile ceasului din bucătărie indicau batjocoritor ora opt seara. Diverse scenarii posibile îi inundaseră imediat mintea — un accident, o aventură —,

dar încercase să-și potolească neliniștea, iar când el se întorsese teafăr și nevătămat în seara aceea, ea nu spusese nimic.

Însă data următoare când el sunase ca să-i spună că întârzie, Sally își luase inima în dinți și îl vizitase în persoană. Se dusesse la birou înarmată cu pretexte, dar acestea se dovediseră a fi nenecesare, pentru că el nu era acolo. Plecase devreme din nou. Oare reușise să-și ascundă tulburarea față de asistentă? Așa credea, dar nu era sigură. Poate că asistenta știa deja. Se spune că soția e cea care află întotdeauna ultima.

Era oare Paul tipul de bărbat care are o aventură? Instinctiv, Sally ar fi crezut că nu. Soțul ei era un catolic de modă veche care promisese să respecte legământul cununiei — și vorbise serios. Căsătoria lor, viața lor de familie fusese una fericită și prosperă. Mai mult, Sally își păstrase frumusețea și silueta, în ciuda nașterii gemenilor, și era sigură că Paul încă o considera atrăgătoare, chiar dacă sexul devenise mai rar în ultima vreme. Nu, ea se revolta instinctiv împotriva ideii că el și-ar fi dăruit dragostea altcuiva. Dar nu asta cred toate femeile înșelate, până când amploarea duplicității soților iese în cele din urmă la lumină?

Minutele se târau. Ce făcea el atât de târziu noaptea? Cu cine era? În ultimele zile, Sally se hotărâse în numeroase rânduri să dea totul pe față. Dar nu reușea niciodată să găsească cuvintele potrivite și, în plus, dacă se înșela? Nu cumva Paul plănuia o surpriză pentru ea? Nu avea să fie distrus dacă era acuzat că o înșală?

Adevărul era că Sally era speriată. O întrebare poate destrăma o viață. Așa se gândea în timp ce stătea trează, căutând modalitatea corectă de a deschide discuția. Știa că nu avea să-i pună niciodată întrebarea asta. Nu pentru că nu voia să știe. Ci din cauza a ceea ce ar fi putut afla dacă o pune.

Era ora două noaptea și etajul șase era tăcut ca un mormânt. Detectivul-sergent Charlie Brooks își înăbuși un căscat, în timp ce răsfoia dosarele cu cazuri vechi de pe biroul ei. Era epuizată — presiunea îngemănată a promovării și a maternității recente își spusese cuvântul —, dar era hotărâtă să acorde acelor cazuri atenția pe care o meritau. Erau crime nerezolvate care datau din urmă cu zece sau cincisprezece ani — cazuri învechite —, dar toate victimele erau fiica, mama, tatăl sau fiul cuiva, iar cei lăsați în urmă tânjeau după răspunsuri cu la fel de multă ardoare acum ca și la momentul tragediei. Pe timpul zilei se întâmplau atât de multe, încât doar noaptea, atunci când liniștea se așternea în sfârșit peste Sediul Central din Southampton, putea Charlie să se apuce de ele. Era doar una dintre sarcinile suplimentare pe care trebuia să le îndeplinească acum, după ce sărise de la detectiv-agent la detectiv-sergent, și era hotărâtă să o îndeplinească în mod corespunzător.

Trebuia să-i mulțumească lui Helen Grace pentru avansare. Chiar dacă o avea ca adjunct pe detectivul-sergent Sanderson, Helen ceruse ca Charlie să fie promovată,

în urma muncii de calitate depuse în cazul Ethan Harris. Helen întâmpinase opoziția celor care își făceau griji că ierarhia avea să fie compromisă, dar în cele din urmă obținuse ce voia și convinsese suficienți oameni care contau că Charlie merită promovarea.

Detectivul-agent Charlie Brooks devenise astfel detectivul-sergent Charlene Brooks. Nimeni nu-i spunea așa, bineînțeles — pentru toți cei din Sediul Central din Southampton avea să rămână întotdeauna Charlie —, dar tot îi făcuse plăcere să-și audă numele complet citit la ceremonia de investire în funcție. În ziua aceea, Helen fusese de serviciu și îi făcuse discret cu ochiul lui Charlie, în timp ce aceasta se întorcea la locul ei, între ceilalți polițiști promovați, încercând să împiedice ca pe față să-i apară un zâmbet larg.

După aceea, voise s-o scoată pe Helen în oraș, să-i mulțumească personal, dar Helen nu voise să audă — se duse în schimb la Crown and Two Chairmen, pentru tradiționala „udare“ a capului noului sergent. Oare voise să evite orice acuzație de favoritism sau pur și simplu nu se simțea confortabil să audă mulțumirile lui Charlie? Greu de spus, dar, în orice caz, băuta care urmase fusese una strașnică. Întreaga echipă venise și toți, poate cu excepția lui Sanderson, se străduiseră să-i explice cât de încântați erau. Date fiind zilele întunecate pe care le îndurase ca să ajungă aici, Charlie le fusese profund recunoscătoare pentru votul de încredere pe care ei i-l acordaseră în seara aceea.

Charlie era atât de afundată în amintiri — îi reveniseră în minte imagini neclare ale unei sesiuni de karaoke foarte târzii, îmbibate cu alcool, la care fusese cu detectivul-agent McAndrew —, încât tresări atunci când ridică privirea și îl văzu lângă ea pe sergentul de serviciu.